

ניחוחות לפרשת צו – שבת הגדול

הפרשה פותחת במצות תרומת הדשן שהיא העבודה הראשונה במקדש מידי בקר. התורה מפרטת: **"ולבש הכהן מדו בד ומכנסי בד ילבש על בשרו והרים את הדשן... ושמנו אצל המזבח"**.

החתם סופר מביא פרוש על דרך הרמז: הכהנים הם מלמדי התורה לעם והפסוק רמז על דרך התחברותם לעם. אמנם יש מעלה להתבודדות המביאה לזיכוך נפשו של האדם, אולם הוא חייב בפועל להתחבר עם בני האדם בסבר פנים יפות ולהיות אהוב וכך יוכל להשפיע. וזה נרמז בפסוקנו "ולבש הכהן מדו בד" - שמידתו העצמית היא בד, להיות בודד, אך כלפי חוץ "מכנסי בד" - כינוס הבודדים - ילבש על בשרו מבחוץ, יופיע בפנים קורנות יאהב את הבריות ויקרבן לתורה. ואז יזכה שאת הדשן המסמל את פחותי הדעת, יעלה למעלה הנכונה, אצל המזבח.

הבידוד והחיבור הם מסימני עידן הקורונה. חייבים לשמור מרחק להמנע מלחיצות ידיים ויש הנאלצים להכנס לבידוד, אך חשוב דוקא כעת להוסיף בהארט הפנים והחיבה לאחר ולקרב ולהתענין בשלום המבודדים ולסייע בידם כנדרש.

רש"י על הפסוק כתב "מדו בד – היא הכתונת, ומה תלמוד לומר מדו, שתהא כמידתו". למה צריך להקפיד שהבגד יהיה מתאים בדיוק למידת גופו? מבארים בעלי המוסר שרומזים לנו כי יש לבחון האם המעשה שאנו מתכננים לעשות מתאים למידתנו, היינו למדרגתנו הרוחנית, עלינו לשאוף לעלות ולהתקדם מהמקום בו אנו נמצאים, ולא לקפוץ גבוהה מדי מעל היכולת העכשווית. ואם המעשה המתוכנן אינו תואם בשלב זה אז נמנע ממנו כרגע. אחד מהדברים שהתורה נקנית בהם היא המכיר את מקומו. חייב לדעת את יכולותיו וכוחותיו ולהתאים מעשיו לפי מידתו.

לאחר שלוקח הכהן את הדשן אומרת התורה - "ופשט את בגדיו ולבש בגדים אחרים והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור".

על כך הביא ורמז האדמו"ר ר' מאיר מפרימישלאן - על כל אדם לזכור תמיד כי יגיע הרגע אחרי מאה ועשרים - ופשט את בגדיו.. ואז ילבישוהו בגדי לבן - בגדים אחרים' והוציא את הדשן אל מחוץ למחנה - הגוף יצא אל מחוץ למחנה והנשמה תעלה 'אל מקום טהור'.. על האדם לזכור זאת יום יום כפי שאנו פותחים מידי בוקר את קרבנות תפילת שחרית עם פרשת 'תרומת הדשן'.

השבת שבת הגדול לא נזכה לשמוע דרשות מהגדול כמקובל, אך את המנהג לקרוא מקצת ההגדה נוכל עדיין לקיים בביתנו. וכך נקרא: **"כנגד ארבעה בנים דברה תורה אחד חכם אחד רשע אחד תם ואחד שאינו יודע לשאול"**. נראה שמוטל על האדם לא רק להכיר את עצמו אלא גם את בניו ולהתחבר איתם לפי יכולתם ובהתאם למוכנות של כל אחד. יש להתבונן בכך מראש ולהתאים את המסרים והדרכים שיתאימו לפי מידתם. מספרים על בעל ה"בני יששכר" שהיה נוהג להביט בעורכי הסדרים והתנהלותם ושמע את אחד העורכים שקורא קטע זה של אחד חכם וכו' כדרך שקוראים שמע ישראל שמאריכים ומכוונים במילה "אחד". התפעל והסביר שבודאי כוונתו שאת כל הבנים צריך לחנך ולהוביל לקבלת מלכות שמים שלמה. הלואי ונזכה.

שבת גדול שלום, שושנה נגר